

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2018 r. w Gliwicach

sprawy T. T. (1) (T.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania T. T. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 2 listopada 2016 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu T. T. (1) prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu przepisu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 2304/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu T. T. (1) ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia zgodnie z art. 110a z uwzględnieniem zarobków z okresu pracy górniczej w KWK (...) w latach 1971 – 1979. W uzasadnieniu podniósł, że organ rentowy w zaskarżonej decyzji za ww. okres przyjął wynagrodzenia minimalne z powodu braku dokumentacji płacowej sprzed 1980r. Ubezpieczony wskazał, że w latach 1971 – 1979 osiągał wysokie wynagrodzenie i wniósł o powołanie biegłego celem ustalenia jego zarobków w spornym okresie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony T. T. (1) urodził się w dniu (...)

Decyzją z dnia 10 lipca 1995r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 9 maja 1995r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1990r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 315,03%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) do 30 listopada 1995r.

W dniu 30 września 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1980 – 1984, 1991 – 1995 z okresu zatrudnienia w KWK (...) wystawione 20 września 2016r. przez (...) S.A. Zakład (...) w T., kopię legitymacji ubezpieczeniowej z wpisami zarobków za lata 1969 i 1970 oraz kartoteki wynagrodzeń z okresu pracy w (...) Sp. z o.o. za lata 1996 – 2003.

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 listopada 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1969 – 1970, 1980 – 1995, 1999 i 2002, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 245,84%. (...) Oddział w Z. wskazał, że w związku z tym, iż odwołujący nie udokumentował wysokości zarobków sprzed 1980r., w latach 1971 – 1979 przyjęte zostały zarobki minimalne, zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej.

Sąd ustalił, iż w okresie od 11 czerwca 1969r. do 30 listopada 1995r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w G.. Początkowo pracował jako młodszy mechanik pod ziemią. W okresie od 1 października 1970r. do 31 października 1977r. zajmował stanowisko kierowcy lokomotyw pod ziemią, a od 1 listopada 1977r. do 22 sierpnia 1985r. dysponenta pod ziemią. Od 23 sierpnia 1985r. do 15 czerwca 1986r. pracował jako górnik pod ziemią, natomiast od 16 czerwca 1986r. do 31 października 1988r. jako nadgórnika oddziału wydobywczego pod ziemią. Ubezpieczony w okresie od 1 listopada 1988r. do 30 listopada 1995r. pełnił funkcję sztygara zmianowego oddziału wydobywczego pod ziemią.

Sąd ustalił, iż nie zachowała się dokumentacja płacowa sprzed roku 1980.

Ustalono, że ubezpieczony w okresie od 14 kwietnia 2003r. do 31 maja 2012r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w G..

W toku postępowania Sąd zwrócił się do organu rentowego, aby w oparciu o przedłożone przez (...) S.A. akta osobowe ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...), zajął stanowisko, czy treść ww. dokumentów ma wpływ na zaskarżoną decyzję.

Pismem z dnia 13 marca 2017r. (...) Oddział w Z. poinformował, że na podstawie akt osobowych ubezpieczonego przedłożonych przez (...) S.A. nie da się ustalić wynagrodzenia ubezpieczonego z lat 1971 – 1979, ponieważ dokumenty zawarte w tych aktach nie przedstawiają miesięcznych wynagrodzeń oraz żadnych danych umożliwiających dokonanie tych wyliczeń.

W celu ustalenia rzeczywistych wynagrodzeń osiągniętych przez ubezpieczonego w latach 1971 – 1979 Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur B. T..

W opinii z dnia 2 listopada 2017r. (k.31-57) biegła B. T. odtworzyła miesięczne i roczne kwoty wynagrodzeń ubezpieczonego stanowiące podstawę wymiaru świadczenia za lata 1971 – 1979. Wynagrodzenia zostały odtworzone na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych ubezpieczonego. Biegła wyliczyła jedynie bezwzględnie

pewne wynagrodzenia, czyli takie, które bezwzględnie wynikają z akt osobowych i akt organu rentowego oraz przepisów branżowych i układów zbiorowych pracy – nie wliczono do wynagrodzenia dodatków do płacy, takich jak np. premie, dodatek za pracę w nadgodzinach, dodatek za pracę w niedziele i święta, dodatki za pracę na drugiej zmianie, dodatek za pracę w nocy i innych dodatków, do których odwołujący mógł być uprawniony ale nie ma dokumentów potwierdzających, że takie dodatki bezwzględnie otrzymywał. Niemniej nawet tak wyliczony wskaźnik przekracza 250%.

W oparciu o ww. opinie biegłego Sąd ustalił, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. lat 1970, 1971, 1975 1976, 1980 - 1995, wynosi 253,17%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent B. T. z dnia 2 listopada 2017r. (k.31-57).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. W szczególności Sąd podzielił opinię biegłego sądowego B. T. z dnia 2 listopada 2017r., która została sporządzana w sposób szczegółowy i wyczerpujący, a konkluzje w niej zawarte są konkretne i przekonujące.

Zarówno odwołujący jak i organ rentowy nie kwestionowali opinii biegłej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1995r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenie z okresu od stycznia 1985r. do grudnia 1990r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 315,03% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 30 września 2016r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z dnia 2 listopada 2016r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Ostatecznie bowiem, obliczony przez biegłego w toku postępowania

sądowego – w tym na podstawie dokumentacji osobowej ubezpieczonego – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu zatrudnienia i przypadających w części po przyznaniu emerytury, tj. z lat 1970, 1971, 1975 1976, 1980 - 1995, wyniósł 253,17%.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, która jest precyzyjna, szczegółowo umotywowana, zaś biegły do odtworzenia wynagrodzenia ubezpieczonego z okresu zatrudnienia w KWK (...) z lat 1971 – 1979 przyjął wyłącznie składniki wynagrodzenia nie budzące wątpliwości, wynikające z akt osobowych oraz akt emerytalnych ubezpieczonego.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowanie do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do ponownego przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek